

- שבוע 121 3
- 3 למה מנה של קודש כפול היה
- מלמד דודקי בתחילת השבוע אם יש ללמוד עמהם פרשת שבת שעברה או פרשת שבת הבאה
- 3 הערה ממרן נאמן ישראל הגר"ד לגדו שליט"א על המשנת רבי אליעזר
- 4 האם אשה מחוייבת להסיר הטבעת בזמן נשילת לולב
- 6 האם מועלת מחילה בלב בלא מחילה בפה
- 7 לולב שהקורא (קארע) מחבר בין ב' עלים עליונים ואם ינטל הקורא לא יהיו דבוקים אם יש צד לפסול בזה
- 7 האם יש חשש לכתוב נוסח על קבר בלשון נוכח אל המת
- 8 מוכה העשויה במבוי ויש ז' טפחים ברופן אמצעית ומחוברת לרופן שבצד ויש פחות מג' טפחים מכך פסול
- 9 בקצה הפנימי של המוכה היכן שנוגע בחלץ הריק שבצד דופן האמצעית

לקבלת גליון שכיחא מידי שבוע שלח
questions@shchiche.com

כמו"כ ניתן להשיג עותק מודפס אצל המחבר בכולל וברח' חפץ חיים 3 ב' בני ברק.

ניתן להוריד גליונות קודמים בעמדות "קול הלשון" תחת השם "עקיבא משה סילבר"

תלמידי בתי המדרשות מתכבדים לקחת גליון חנם לבית מדרשם ותע"ב

שביחא שאלות המצויות בהלכה

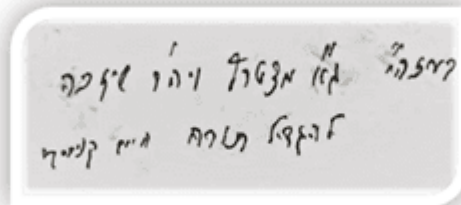
תגובות בטלפון 03-6703111 או בפקס 03-6882239

חלוקת גליונות שביחא בכפוף לתקנון (בכו שביחא שלוחה 6)

השתתפות בהוצאות בשלוחה 5

ההסכמות ומכתבי ברכה על החיבורים הקודמים נתנו ממרנן ורבנן וצוקללה"ה ויברלחט"א:

הגר"ח קניבסקי (מצו"ב), הגר"ם שטרנבוך, הגר"ש דבלצקי, הגר"א גרבוז, הגרב"ד דיסקין, הגר"ב שרייבר, הגר"מ קארפ, הגר"א וייס, הגר"ע פריד, הגר"י פישר, הגר"מ קסלר, הגר"ח מישקובסקי, הגר"ש הכהן גראס, הגר"י רצאבי, הגר"ש זעפרני.

הדברים נכתבו בדרך לימוד ומטרתם לעורר את כותבי הדברים לעיון בנושאים הנידונים, ואינם מתיימרים לשמש כתחליף לפסק הלכה או לפוסקי הלכה, ואין לפסוק הלכה למעשה מתוך הדברים בלא שאלת חכם.

כל מי שיש בידו השגה, בין בתיקון טעות של ממש או בשיקול הדעת, או כל הערת שיפור על ניסוח או פרט שיכול היה להיכתב טוב יותר - נשמח מאוד לקבל הדברים, על מנת לתקן הדברים במהדורה הבאה, ותבוא עלינו ברכה, ויהיה בזה זיכוי הרבים.

ואם ח"ו השתרבב לפום ריהטא מה שהיה עדיף לכתוב באופן אחר - הנני להתנצל על כך מראש ולהשתדל לתקן הדברים להבא, ושגיאות מי יבין.

למה מנה של קודש כפול היה

היא גזה"כ (עי' בכורות ה ע"א) ובפשוטו הוא מצד חשיבות הקודש או מצד שהי' נוהג מנה זה (ומטבעות התלויות בו) בזמן זה.

בפשוטו

מלמד דרדקי בתחילת השבוע אם יש ללמוד עמהם פרשת שבת שעברה או פרשת שבת הבאה

ממלמד דרדקי אם יש ללמוד עם הילדים בתחילת השבוע פרשת שבת שעברה או שבת הבאה, והשבתי דשבת הבאה עדיף, דאמנם נחלקו הפוסקים בסי' רפה אם אפשר להשלים בג' ימים ראשונים משום דמקרי בתר שבתא (עי' גיטין עז ע"א ופסחים קו ע"א) אבל לכו"ע אפשר גם בתחילת השבוע ללמוד שנים מקרא של שבת הבאה, וכמבו' בסי' רפה ס"ג בסתמא דמהני מאימתי שקורין בפרשה הבאה במנחתא דשבתא (לפי המבואר במשנ"ב שם), נמצא דבזה לכו"ע אפשר, וגם נראה דגם להמקילים לענין השלמה אינו אלא מצד השלמה בעלמא מצד שהוא טפל לשבת, [וכמו שמנינו דיש מקילין להשלים עד שמח"ס מזל השלמה גרידא], אבל מצד הזמן עיקר הקריאה המיוחדת לזמן זה לית מאן דפליג שהיא של שבת הבאה, דאל"כ למה קורין במנחה בשבת ובשני ובחמישי של שבת הבאה.

נשאלתי

ויש לציין דכבר בזמן חז"ל והפוסקים מבואר שהיו המלמדי תינוקות לומדים עם התינוקות פרשת השבוע (עי' בשו"ע סי' רפה ס"א). ומ"מ אמר לי דהילדים יותר מתחברים ללימודים של מה שלמדו בשב"ק ואמרתי דא"כ בודאי זה עדיף לתחילת השבוע לדבר בענין מה שהילדים מקשיבים ומבינים, דלא גרע מללמוד במקום שלבו חפץ (ע"ז יט ע"א) דזה קודם.

הערה ממרן גאון ישראל הגר"ד לנדרו שליט"א על המשנת רבי אליעזר

בשע
רי

תשובה לרבינו יונה [ש"ג אות קלז] וישא האב בעון הבן וכו', ובהערה צויין למשנת ר"א [פרשה יח עמ' תלד], וז"ל שם, ויש אומרים כל ארור משנה תורה עליו, שנ' ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה, אם תאמר שעבד ע"ז הוא בעצמו אין עונשו שיתארר בלבד, אלא זה המוליד בן מן הגויה גורם לבן ע"ז, וכן מקלה אביו שגורם לבן להקלותו שאינו יודע וכן משגה וכיוצא בהן, ולכא' אין הבן הזה עובר באיסור דמקלה אביו שהרי לאו אביו בדין הוא, ובעי לזה מסתמא אב דיניי ולא אב דתולדה, אף דמצינו דל'כיר' כ' הגרע"א במק"א דסגי בזה אב בתולדה, ואכמ"ל, ועוד דגוי הוא ואין זה מז' מצוות ב"נ, ומיהו אפשר דהוה ממצות דאובנתא דליבא דחייבין כל באי עולם, ע' חולין צ"ב א' ב', הקדמת ר"ג גאון לס' המפתח וע', וגם מה לו לאב שיענש ויתפס בעוונות של בן זה שאינו בנו הדיניי וע', ויתכן דכוונת המשנת ר"א היא רק לרע הנמשך ונולד ממעשהו, שמלבד עצם פעולתו האמורה בעצמותה ימשכו ממנה עוד ענינים אחרים רעי התוכן, הנסמכים ומתדמים לנושאים שהתורה אסרתן ושללתן, אך צ"ע אם ניתן לפרש דברי רבינו [השע"ת] בזה, שאין לשונו מורה על תוספת על חומרת הענין, אלא על נשיאת עונש ממש הבא על עוון מפורש, ועיין וצ"ע בכל ד' המשנת ר"א. עכ"ל מרן הגרד"ל שליט"א (נדפס בשע"ת עם שפתי חכמים בסוה"ס בשם הערות מח"א), ומעתה אכתוב מו"מ בדבריו.

והנה לבוא לדון ביישוב דברי הברייתא משנת ר"א, יש להקדים דבמדרש פתרון תורה פ' נשא [עמ' יא וריג] מבואר דעיקר מה דדרשי' הארורין הוא לענין ביאת ערוה, וכן נרמז בקצרה כבר בסוטה לז ע"א, ולפ"ז הי' מקום לומר דגם מה שהמשנת ר"א הביא הוא לענין ביאות אסורות ולא דוקא לענין בא על הגויה, אלא שייך לענין בא על הערוה, וממילא האופן השני המובא בדברי הברייתא דמשנר"א של מקלה אביו י"ל דמיירי בבא על א"א ולא בבא על הגויה כלל, וכמב' בפתרון תורה שם, ויש לדייק כן מהמשנת ר"א גופיה, דהרי כתב שם 'שאינו יודע' ולמה הוצרך לזה הא אי מיירי בבא על הגויה א"כ מקלל אביו משום שהוא ישראל (אף שהי' מקום לדחוק דמ"מ לא פקר באבוה כולי האי), ועוד מה שייך אינו יודע דהא עד השתא בארור הראשון לא מיירי' אלא בבא על הגויה ולא נזכר עד עכשיו שאינו יודע (אף שהי' שייך לדחוק שהרגילות שעושה בסתר), ועוד מה שאינו יודע מה טעם הוא למה שמקללו מחמת זה, אולם בפתרון תורה שם מב'.

שכיחא שאלות המצויות בהלכה

היטב דדרכו של הממזר מא"א שמקלל אביו שהביאו לידי פסול שאינו יודע מי אביו כיון שהבא על א"א עושה בסתר כדכתיב ועין נואף שמרה נשף לאמור לא תשורני עין וגו', ובזה מבואר גם ב' הקושיות האחרות, חדא מה שהקשה שאינו אב דינאי וכוונתו דישאל הבא על הגויה אין הבן מתייחס אחריו, והשתא מיושב דמיירי בבא על א"א ישראל, ובזה קי"ל דמתייחס אחריו, וחייב בקללתו אף שאינו יודע (אלא דבפתרון תורה גופא לא נזכר שמחמת שאינו יודע מקלל אלא הענין הוא שמתוך שאינו יודע שהוא אביו אינו יודע איסור הקללה וכן בעוד ענינים שם נזכר שהאיסור מחמת חסרון הידיעה עי"ש), ומה שהקשה שהוא גוי ואי"ז מז' מצוות השתא מיושב דבישראל מיירי' וכנ"ל, ועוד מיושב לפ"ז דלמה צריך לבוא דוקא בבא על הגויה, הא גם בבא על הישראלית שייך הא גופא (ואם משום שבבא על הגויה האב ישראל ודרכו שמקללו א"כ למה קאמר אינו יודע דממ"נ אם מקללו שהוא ישראל למה אינו יודע ואם רק אינו יודע מי הוא הא מ"מ הקללה אי"ז מחמת זה), וגם שאר מה שהקשה יתפרש לפ"ז. כך היה מקום לומר.

אולם למעשה הוא דחוק מאוד ליישב כן, דאף שרוב הפרק י"ח במשנת ר"א מיירי באשת איש, והי' מקום לומר דנקט גויה דומיא דא"א כיון שיש בזה צד ממזרות עכ"פ לחלק מהדעות [ועי' יצמות טז ע"ב] הא מ"מ בגוף הפסקות דמיירי המשנר"א בסמיכות למאמר זה מיירי בבא על הגויה בלבד, וממילא אולי שבקיה דדחיק ומוקי אנפשיה דהטעם הוא רק מצד החיוב המוסרי ולא לאוין ממש וכנ"ל, וגם בלאו הכי הארור כאן אינו על מעשה האיסור בעצמו אלא גרמא, ורק משום שבגרמא חייב בדיני שמים וכמו שהערתי בחידושי שם בפנים הספר, ושם הצעתי ליישב דמ"מ בגויה טפי שכיח שהוא בסתר ושיקללנו, ועדיין צ"ע טובא, אלא אם כן נימא דבאמת ארור קאי על מה שנזכר שם קודם בפרק ורק נזכר אח"כ מאחר שחלק מהארורין מתפרשין בבא על הגויה לכך נזכר לגבי בא על הגויה, אע"ג דחלק מיירי בבא על א"א, ודרך התנאים לקצר כמ"ש התוס' בכ"מ, ועי' בפנים ביאורי וחידושי על המשנת ר"א שם וכן בביאורי ובחידושי על המדרש פתרון תורה שם מה שכתבתי עוד בביאור המאמר.

האם אשה מחוייבת להסיר הטבעת בזמן נטילת לולב

הנה

ברמ"א (סי' תרנא) נזכר שיש להסיר ולכאורה אינו לעיכובא דהא קי"ל גבי סוכה דאם ינטל האילן ויכול הסוכה לעמוד (משום שעומד על דברים אחרים ג"כ) לא חשיב שנסמך ע"י האילן וכע"ז קי"ל בדיני סמיכה לענין כמה דברים דלא חשיב סמיכה אם כשיסירו הדבר לא יפול, וממילא מאחר שהחלק שבאצבע שבמחזיק את הלולב לא יפול ממנו הלולב (אפי' אם החלק שיש בו טבעת לא יחזיק את הלולב) סגי בזה.

אלא דיש לדון דשם גבי סוכה הו"ל זה יכול וזה אינו יכול (דהעמודים המחזיקים בלא האילן יכולים להחזיקו והאילן גופיה אין יכול להחזיקו), ואילו באופן שזה יכול וזה יכול מצינו שיש חילוקי דינים, וממילא יש לדון גם לענייננו בין לגבי סוכה ובין לגבי נטילת לולב.

ויש להעיר עוד דבלולב כשמחזיק ויש בידו טבעת הדבר הבולט והתופס הוא הטבעת ולכך צריך להזהר יותר שאין עיקר ההחזקה ע"י הטבעת.

ויש להעיר עוד דגם אם נימא דלגבי נט"י שייך מה שאינו מקפיד מ"מ יש מקום לחלק בין ביטול לגוף לבין ביטול ללולב, דכאן עיקר החסרון בחציצה הוא מצד כבוד הלולב ואין בזה ראי' ברורה שהוא כמו ביאת מים על היד דשם החציצה הוא מטעם היד, ויעו' בספר כוכבי יצחק שהביא מדברי האחרונים נוסחאות שונות לבאר החילוק בין נט"י לבין לולב.

ומצינו שנחלקו בזה פוסקי זמנינו בדיעבד אם נטל הלולב בטבעת שבידו אם צריך לחזור וליטול, הגרי"ש מחמיר והגרשז"א מקיל (עי' באריכות במשנה אחרונה על הרמ"א שם), ואולי גם הגרי"ש מיירי באופן שלא נתברר שלא היתה עיקר הנטילה גם בחלק שביד שאין שם טבעת או דמחמיר גם כשהי' על ידי שניהם מצד זה יכול וזה יכול, אבל גם להגרי"ש אם היתה טבעת ויודע שמקום תפיסתו ואחיזתו היתה במקום שאין טבעת אין סברא להחמיר בזה, וממילא באשה שאינה מחוייבת מדינא יש מקום להקל גם לכתחילה כשמקפידה על זה אם לא לרווחא דמילתא או מצד המנהג.

האם מועלת מחילה בלב בלא מחילה בפה

יערי'

בסי' תרו בדברי הפוסקים (הרמ"א סעי' א והמשנ"ב ונו"כ שם) דיש אופן שלא ימחל הנפגע והוא לטובת המבקש מחילה כדי שלא ירגיל ומ"מ יסיר השנאה מלבו, ולא הזכירו בדבריהם שימחול בלב ולא בפה, ומשמע דבאמת לא מהני מחילה בלב (וקצ"ע דמ"מ ימחול בפה בינו לביין עצמו ואולי אה"נ דלא מהני), ודוחק לומר דמה שאינו מוחל לו מחילה גמורה הוא כדי שלא ישקר (במה שאמר שאין מוחל לו) דהא משנים מפני השלום, ואין לך שלום גדול מזה שגם מוחל לחבירו וגם עושה לטובתו שאינו מודיעו שמוחל לו, ועוד חזי' דעצם הסרת השנאה מלבו לא חשיבא מחילה.

ואולי כן משמע מהרמב"ן עה"ת פ' ויחי ורבינו בחיי שם לענין מחילה. ואשכחן בגיטין חרש רומז ונרמז ואיכא למ"ד קופץ ונקפץ, ומ"מ אפשר דגם אם נדמה ממון לזה מ"מ אכתי אין עיקר הענין אלא גילוי דעת והא איכא ברמיזה או בכתיבה ג"כ דאין בזה דין אמירה גם במחילה דהכא. ובשם החזו"א הובא דבמחל בפה ולא בלב לא מהני וכע"ז שמעתי מפי הגראי"ל שטינמן שקל לומר אני מוחל אולם קשה באמת למחול בלב, ולפ"ז נמצא דהעיקר שצריך מחילה גם בלב וגם בפה.

לולב שהקורא (קארע) מחבר בין ב' עלים עליונים ואם ינטל הקורא לא יהיו רבוקים אם יש צד לפסול בזה

בב"י

או"ח סי' תרמה כתב להכשיר לולבים אלו, וכן אפשר דמשמע בכפות תמרים למהר"ם בן חביב סוכה לב ע"א (אלא דשם גדרי הדין באופן אחר אבל עכ"פ אפשר דמסכים דבניד"ד כשר), וכן דעת החזו"א לעיקר הדין (ארחות רבינו ח"ב עמ' רלב, אלא שלעצמו החמיר להסיר את הקורא לעצמו בסוף ימיו משום חשש הימנך אחר ששמע שהגרי"ז החמיר בזה, ואולי לרווחא דמילתא), וכן דעת הקה"י לעיקר הדין דיש לדמותו לדינא דעלתה לא תמרה אף דלא נקט להלכה למעשה כן (וע' בארחות רבינו ח"ב עמ' רלב שאכן עשה מעשה להקל בזה ואולי לפי הענין) וכע"ז הובא בשם הגר"ח ק (ראה תורת המועדים סי' תרמה ועי' עוד שם בדעת כל הרבוותא).

אלא דבשם הגרי"ז הובא שנהג לחשוש בזה, (ויעוי' במאמ"ר סק"ד מש"כ שמן הסתם לא נחלק וכו' ויש לדון מה הדין כדחזי' שיש קורא בין העלים ממש

שכיחא שאלות המצויות בהלכה

דאולי כל מה שמתיר הוא רק כשהקורא מכסה כל העלין), ויש שנקטו בדעת הגרי"ז שהקורא אינו נחשב לחיבור בין העלים באופן שנחלקה התיומת לולא הקורא (ראה תורת המועדים שם וכן אמרי שפר סוכה עמ' לז), וכן הובא בשם הגר"י שוב בשם הגריש"א (ראה תורת המועדים שם, וכן מצאתי עוד מן המחברים שהבינו כן בדעת הגרי"ז), ובחוט שני משמע שנקט דהגרי"ז פסל רק אם לאחר שינטל הקורא יהיה כהימנך ולא בנחלקה לבד לאחר שינטל הקורא. נמצא דיש ג' אופנים של קורא, יש שרק הקורא מכסה בלבד ובזה המאמ"ר נקט להקל והגרי"ז חשש מספק (ועי' בחוט שני שבת ח"ד עמ' שמ דלפעמים מצאו שהיה תחתיו עלה אחד), ואינו סתירה דאפשר שהגרי"ז חשש לעצמו להחמיר מספק אף אם נימא דאינו ספק מצוי טובא, ויש אופן שלולי הקורא הוא הימנך ובזה יש שנקטו בדעת הגרי"ז לפסול, ויש אופן שבלא הקורא הוא רק נחלקה ובזה אינו מוסכם אם דעת הגרי"ז לפסול או להכשיר בזה (יש בזה ב' דעות בדעתו), ובשם הגרי"ש הובא להחמיר בזה (ויש לציין שהוא מחודש להחמיר בזה כולי האי, דהא לפ"ז נמצא שהגרי"ז החמיר כנגד הב"י והקדמונים [אם לא דנימא דהמאמ"ר מחמיר] ואולי רק לרווחא דמילתא או בעשוי כהימנך וכדברי הגרנ"ק הנ"ל).

ואדאמתאן להכי יש עוד ענין אחר שהלולב לא יהיה מחובר כולו בקורא משום כסכוס לנענועים לדעת הרמ"א (ודנו בזה הבכור"י סי' תרמה סק"ב והשד"ח אס"ד ד' מינים סי' ב אות א') ואכה"מ לזה.

האם יש חשש לכתוב נוסח על קבר בלשון נוכח אל המת

בפוסקים (עכ"פ לרמ"א יו"ד סי' קעט סי"ד בדעת הרא"ם ביראים סי' שלד שלה, והרחבתי במקו"א) מבו' דאין דורש אל המתים אם מדבר אל רוחו של המת ולא אל עצמותיו, ואמנם יש מהפוסקים שכ' שלא לדבר עם המת כשהולך להתפלל שם, ומ"מ אשכחן בהרבה בעוד מקומות בחז"ל ובמדרשים שלא החזיקו ד"ז לאיסור לבקש מהמת שיעזור רחמים עליו או שיברכנו או שיתפלל עליו, כמו שהרחיבו בשו"ת מנח"י ח"ח סי' נג ובעוד כמה אחרונים (והרחבתי בזה במקו"א). [עי' בתשובתי ד"ה אלו שזרקו קוויטלאך לתוך מדורת ל"ג בעומר האם יש למחות בהם מדאורייתא, ובתשובתי ד"ה ד"ה מה שהחזיק ר' יוחנן עצם בנו האם הוא כדי לעשות בו שאלה על המתים].

ולכן גם במצבה אין איסור מעיקר הדין לכתוב בלשון נוכח, וכן מצינו בקהילות בחז"ל בוילנא ובעוד מקומות שיש שם מצבות גם בלשון נוכח וכן בציון רבי אברהם אבלי ז"ל (ראה בספר מצודת ציון עמ' צה ואילך).

הנה

שביחא שאלות המצויות בהלכה

ומ"מ אם יש מי שמבקש לנהוג כן מאחר שרוצה לשנות ממסורת ישראל, ולדבוק בדרכי גוים לפי המקום והזמן, פשוט שיש לרב המקום לבטל כוונתו והנהגתו היכא דאפשר כמו שמצינו שהזהירו מדברים כיו"ב וכמו שרגילים לציין בכיוצא בזה לדברי רש"י עה"ת שמתחילה היתה מצבה (והתם מיירי במצבה לשמים) חביבה עליו ואח"כ מאסה שהגוים עשאוה לע"ז שלהם, אבל בלא זה מעיקר הדין אין איסור וכנ"ל.

סוכה העשויה במבוי ויש ז' טפחים בדופן אמצעית ומחונרת לדופן שבצד ויש פחות מג' טפחים סכך פסול בקצה הפנימי של הסוכה היכן שנוגע בחלל הריק שבצד דופן האמצעית

הנה

מצד מבנה הדפנות כשר אף בלא צוה"פ, כמבוי בסי' תרל ס"ג בהג"ה (בניד"ד שאין י' אמות בפירצה של החלק הפרוץ בדופן האמצעית, ועי' עוד בשו"ע שם סעי' ה), ולפמש"כ הפמ"ג במשב"ז סק"ה גם א"צ עריבן בדופן האמצעית עם הדופן שבצידה, כלומר דא"צ שיהיה סמוך ממש, וסגי בניד"ד שדופן האמצעית החלק העומד עומד תוך ג' לאחד מן הצדדים (ועי' חזו"א או"ח סי' עה סק"ט). והנה כלל בידינו דסכך פסול פחות מג' ישנים תחתיו (גם להמחמירים בפחות מד' שכשרה ואין ישנים תחתיו מ"מ בפחות מג' מודו כמבוי' במשנ"ב סי' תרלב סק"ג ונקט שם בשם החי"א שיש להחמיר לכתחילה כשיטתם), ודין זה הוא מוכח בכ"מ דהוא גם פחות מג' טפחים בצד הסוכה (עי' היטב במשנ"ב סק"ו דבכה"ג רק מד' ומעלה לד' השו"ע אין ישנים תחתיו ובפחות מזה מוכח דישנים [ודכותה להמחמירים עכ"פ מודו נפחות מג'] וכן מוכח בבה"ל שם ד"ה כל זמן, וכן מוכח בעוד דוכתי, והוא פשוט, ויש לציין דבלא"ה מן הצד קיל מבאמצע לענין דופן עקומה ולא חמור ממנו).

ונשאלתי מה הדין בסוכה זו, והנה אם נשווה דין סוכה זו לסוכה שיש בה דופן שלם א"כ מותר לישן שם, אבל אמר לי השואל שהורה לו אחד שהוא מחלוקת ואפשר להקל, ונראה דכוונת המורה הנזכר היתה לפלוגתת הפוסקים אם אפשר לצרף ב' הלכתות, ובמשנ"ב סי' תרלב סק"ד כתב בשם הפמ"ג דאפשר דלבוד עם דופן עקומה יש להקל לצרפן יחד והביא בשעה"צ שכן הסכים בביכור"י להקל, אבל בחזו"א או"ח סי' עז סק"ז (ועי' שם שונה הלכות ס"ג) כתב שאין אומרים דופן עקומה כשהסכך או הדפנות אינם מגיעים זל"ז וכ' בחוט שני סוכות עמ' ריט שהוא דלא כהמשנ"ב, וכך הביא בד' תשובת הרע"א מהדו"ק סי' יב דג"כ נקט דל"א ב' הלכתות יחד.

ואולי סברת אותו המורה היתה דלענין ב' הלכתות יש לכלול ג"כ דינא דשלישית

שביחא שאלות המצויות בהלכה

אפי' טפח דאין מצרפין רוח פתוחה ללבוד, ומ"מ הי' מקום לחלק דשמא רוח פתוחה היא דין שדנין אותו בכללות הסוכה ולא בפרטות הסוכה.

ויש להבהיר דהנה זה פשוט דבצד אחד סמכי' על דופן שלישית פתוחה בחלקה ובצד אחר סמכי' על סכך פסול פחות מג' בזה ליכא צד לפסול, דמסתמא גם לסברת אותו המורה מ"מ מה שיש בצד שכנגדו לא מחשבי' כב' הלכתות דהרי מעיקרא הנידונים בפוסקים כגון בדופן עקומה וגוד אסיק (עי' במשנ"ב שם ובמקורי הדברים) לא נאמרו בדופן שכנד דופן, ועכ"פ לפמ"ש"כ המשנ"ב סי' תרלג סק"כ טעם החסרון בלבוד ודופן עקומה דאין יכולים להדבק יחד א"כ בודאי לא שייך בדופן שכנגדו, אבל גם להחזו"א שם סק"ז מודה שהוא דין רק בדופן עקומה עי"ש ושכ' הרע"א (שם וכן בר"ס תרלב) והמשנ"ב והחזו"א שם דכן מבואר בשו"ע סי' תרל ס"ט דאמרי' לבוד עם גוד אסיק יחד, ולפ"ז בניד"ד לבוד ומחיצה שלישית ג"כ יש מקום לומר דאמרי', דרק בדופן עקומה שהוא כעין שינוי מהות הדופן לא שייך לשנותו אבל בלבוד שהוא כמאן דמליא (דכל פחות מג' מצינו בכ"מ דמחשבי' ליה כמאן דליתיה אפי' כשהי' מקום לטעון מצד דירה סרוחה פשטות סוגי' בסוכה דף ד' גבי חקק דלא מחשבי' וכן בפ"ק דשבת אמרי' שא"א לרה"ר שתילקט במלקט ורהיטני), ולהכי לכאורה אין צד לפסול אפי' בניד"ד שהסכך הפסול סמוך לחלק הפרוץ בדופן האמצעי.

[אולם יש להעיר דהרע"א גופא שם נקט שהשו"ע הוא דלא כהר"ן הפוסל בצירוף ב' הלכות, ולפי דעתו שלא חילק בין לבוד וגוד אסיק לבין דופן עקומה ולבוד אולי גם בניד"ד לדעתו בדעת הר"ן יהיה פסול, אבל מטונך הרע"א גופיה נקט דהלכה דלא כהר"ן, והא בהא תליא דהרי השו"ע פסק להקל בלבוד וגוד אסיק וממילא מי שאינו מחלק בין הציורים (דהר"ן ודהשו"ע) נקט דאין הלכה כהר"ן].

אולם במשנ"ב סי' תרל סקל"א נקט דלא אמרי' לבוד וגוד עסיק יחד לגבי נעץ ד' קונדסין פחות מג' לשפת הגג, (והעיר בזה בזכרון שמואל סי' כו אות ה סק"ב), אבל לא דמי דשם הגוד אסיק גרוע דאין מחיצות הניכרות, ובאופן זה שעדיין אין מחיצות הניכרות אין כאן אל מה לסנף ולחבר הלבוד, וכמו שחילק בדומה לזה בחוט שני סוכות עמ' רכח.

היוצא מזה דבניד"ד אין מקור לומר שיש חסרון בזה, ועכ"פ לפי המשנ"ב והחזו"א וכן הרע"א אליבא דהלכתא נמצא לכאן שאין מקור לפקפק בהא דהסוכה כשרה וישנין תחתיו.

אין לפסוק הלכה למעשה מתוך הדברים ללא שאלת חכם.

אין התחייבות להשיב לכל שאלה המתקבלת, עקב העומס.

לתמיכה בהוצאות המערכת ניתן באמצעות כרטיס אשראי בקו שכיחא 03-6703-111 שלוחה 5